

TORONYIRÁNY

XIII. 12.

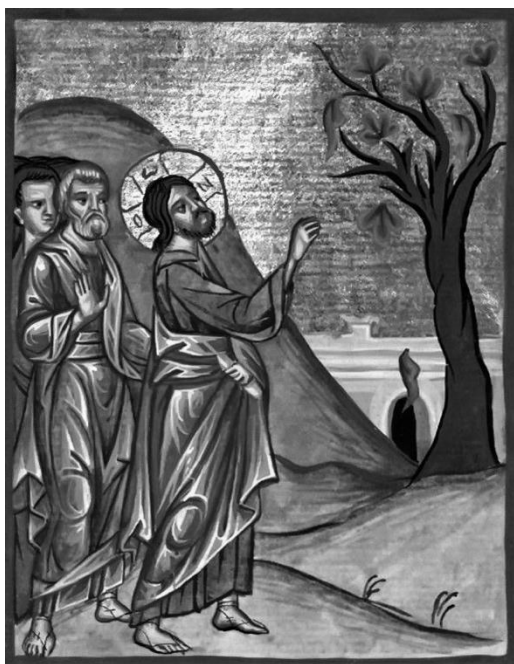
2019. március 24.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Nagyböjt 3. vasárnap

Március 25. Urunk születésének hírüladása
(Gyümölcsoltó Boldogasszony)

Életünk Istenhez fordítása a bűnből való megtéréssel kezdődik. A megtérés az életet, a bűn a pusztulást jelenti az embernek. Nem ijesztgetni akar Jézus, amikor a Pilátus által megöletett galileaiakról és a Siloámban történt szerencsétlenség áldozatairól beszél, összehasonlítván őket a körülötte állókkal. De figyelmeztetni akar: mindez „előkép” a bűnben megmaradó, bűnbánat nélküli embernek: „Ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan”. Szent Pál hasonló tanítással tanulságul emlegeti a pusztai vándorlások meghaltakat, akikben nem télt Istennek kedve (vö. szentlecke). Nyilvánvalóan nem a testi halálra gondol Jézus és Szent Pál sem, hanem a lélek halálára.

Az első lépés a megtéréshez: bűnösségünk beismerése. Sok mai ember nem tudja elfogadni a bűnbánat kötelezettségét, mert nincs büntudata. Sok ember önmagából indul ki, saját törvényeiből, saját elgondolásaiból, s azokhoz méri cselekedeteit. Nem szívesen igazodik máséhoz, kívülről álló törvényekhez. Ezzel szemben a keresztény lelkületnek alapvonása, hogy alávetés. A keresztény ember nem önmagához, saját vágyaihoz és igényeihez méri önmagát, hanem Jézushoz. Tudja, hogy egyedül Isten a tökéletes, a szent, „Aki van” (vö. 1. olvasmány), s ő változatlan eszmény, ő a norma, aki Jézus Krisztusban megjelent megtérítésünkre és megváltásunkra. Hogy Jézussal együtt ünnepelhessünk húsvétkor, ahhoz át kell jutnunk a megtérés küzdelmére és szenvedésére. Meg kell tértünk, életünket Istenhez kell fordítanunk.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Kiv 3,1-8a.13-15** Isten irgalommal és szeretettel tekint az egyiptomiak rabságában sínylődő népére, és Mózesnek ad küldetést, hogy vezesse el őket a szabadságra, az ígéret földjére.
- 1Kor 10,1-6.10-12** Isten mindenkire irgalommal tekint és mindenkinek felkínálja szeretete ajándékát, de az embernek azt szabadon el kell fogadni és együtt kell működni vele.
- Lk 13,1-9** Jézus példabeszédben tanít arról, hogy Isten végtelen türelemmel és irgalommal közeledik a gyarló emberhez, de elvárja az ember részéről a nyitottságot és a felé fordulást, a megtérést.

Élethivatás és kegyelem

Az élet igazi tartalmának csak tudatos tetteinket, szabadon választott feladatainkat és állásfoglalásainkat tartjuk. Szívesen időzünk annál, ami eredményt hoz, amibe belevetítjük képességeinket, tudásunkat, ami elszórakoztat, ami gyönyörrel tölt el, vagy amiben legalább mindezeknek az ígérete benne van, tehát amiben reménykedünk. Ellenben amit ránk erőszakoltak, vagy amit csapásként hordozunk, azt elveszett időnek, zsákutcának mondjuk. Természetesen abban nagy a változatosság, hogy ki mit tart értéknek, örömmel, haszonnak, de arra mindenki törekszik, hogy az élet adottságai elégítsék ki belső igényeit. Hivatásunkat, foglalkozásunkat, munkakörünket is ilyen szempontok szerint szeretnénk megválasztani. A valóságban azonban kevés ember akad, aki elmondhatja magáról, hogy megtalálta azt a pályát, munkakört, létezését, környezetet és lehetőséget, amelyben vágyai és képességei egyensúlyba kerülnek. A munka sokaknál egyszerűen a megélhetés eszköze, a család a természettől ránk rakott teher, a közösség pedig az a dinamikus környezet, amely hol felemel, hol sarokba szorít, hol pedig lelkesít vagy elkészt. A panasz, a tragédia, az elkeseredés, a lelki konfliktus, az idegösszeroppanás éppúgy kísérője az életnek, mint a lelkesedés, a dicsekvés és a jól végzett munka feletti öröm. Minél bonyolultabb a társadalom, annál inkább adódnak kötelező munkák, hivatások, szerepek, amelyeket a fontosságuknak megfelelően fizetnek, értékelnek, s a felhívás mindenkinek szól, hogy a közjót össze kell egyeztetni az egyéni igényekkel, sőt azoknak eléje kell helyezni. Ezért józan mérlegelésre, számításra, alkalmazkodásra és belenyugvásra mindig szükség van. A társadalmi szervezésen túl a szociológia és a lélektan ma már hivatalból foglalkozik ezekkel a problémákkal, s keresi a megoldás módjait. Mit nyújthat ezen a téren a vallás?

A vallás az embert Istennel fennálló kapcsolata szerint nézi. A teremtő Isten egyúttal a célt, az üdvösséget is meghatározta. Az embernek a beléje vetett bizalommal s az erkölcsi törvények követésével kell célja felé haladnia. Az igazságosság és a szeretet törvénye a legmagasabb szankciót hordozza. Ezért egymás számára minden lehetőséget biztosítani kell, hogy az élet emberhez méltó legyen, és saját vágyaink érvényesítésében is tekintettel kell lennünk mások igényeire. Az ilyen fáradozások érdemszerzők, s magukban hordozzák az örök élet jutalmát. De éppen az Istenről szóló beszéd vet fel új kérdéseket. Miért van emberi felsülés, miért van szerencsétlenség, betegség, emberi túlkapás? Miért vannak szörnyű tragédiák, amelyek egyáltalán nem mondhatók a bűn büntetésének? Miért nem adott az Isten annyi jóakaratot az embereknek, hogy őszintén törekednének egymás elviselésére és boldogítására?

Az ilyen kérdések azt mutatják, hogy a hitnek mindig meg kell birkóznia a természet, az emberi szabadság és az örök élet fogalmával. A természet éppen mert anyagi természet, azért benne van a fejlődés és a pusztulás. Az ember szellemi szabadsága csak a vak ösztön szövénnyel együtt értelmezhető. Az élet értelmére pedig csak akkor adhatunk teljes választ, ha meglátjuk, hogy a zsákutcának, a szenvedésnek az elviselése is lehet emberi, sőt erkölcsi magatartás és az örök élet, mint cél minden földi céltalanságot megoldhat. Az egyéni hivatást is ilyen megvilágításba kell állítanunk.

A vallásos szemléletből kiindulva az embert azért mondjuk személynek, mert a személyes teremtő Isten képe. Számunkra a ma sokat emlegetett emberi azonosság megoldása is itt van. A filozófiában és a szociológiában az azonosságot abban látják, hogy az ember mentes a hamis tudattól, a hamis életformától, s kellő társadalmi keretben lehetőséget kap képességeinek kibontakoztatására és a közösség szolgálatára, valamint javainak élvezésére. A személyességnek mindenképpen szerepet kell játszania. Azért az ember csak rendezett társadalmi körülmények között kaphatja meg azonosságát, vagyis ott, ahol a személyes értékek érvényesülnek. Az egyes társadalmi rendszerek ebből a szempontból is igyekeznek igazolni magukat. A szocializmus mint újítást hirdette, hogy benne az ember munkája nem egyszerű áru, hanem az egyén mivoltának és a közösséghez való kapcsolatának a kifejezése.

Az istenhitben a személyes kapcsolat világfelettivé, transzcendenssé válik. A hívő ember nemcsak abban a tudatban él, hogy viselkedése, munkája, magatartása mások öröme, szeretetét vagy elismerését váltja ki, hanem az a meggyőződése, hogy életének alakítása egyben kitarulkozás és engedelmesség az Isten előtt is. A földi személyes kapcsolatok fel vannak véve és be vannak illesztve a vele való teremtményi, illetve gyermeki kapcsolatba. Az erkölcsi felelősség erre a tudatra épül. Az őszinte hit állandóan arra ösztönöz, hogy az emberi relációknak meglássuk ezt a függőleges irányú hátterét, s belőle merítsünk lendületet és felelősségérzetet. Így az élet alakítása egyben az Isten iránt való hűség kérdése is lesz. Ez a természetfölötti szempont semmit nem vesz el a földi kapcsolatok színéből, melegéből vagy akár fizikai és lélektani terhéből, de mindennek új értelmet ad, és főleg rámutat arra, hogy az ember azonossága, kiteljesedése lehet végső cél, örök hazatalálás.

Gál Ferenc

Boldog szülők (14.)

A becsempészett barát

Televízió a családban

Tíz pontban vizsgáljuk meg a problémát, hogy egy elfogadható állásponthoz jussunk:

1. *A televízió nem azzal okoz problémát, amit nyújt, hanem azzal, amitől elvon.* Milyen lenne a családi élet televízió nélkül?

A statisztika nagyon elmarasztaló, azt mutatja, hogy a családok csak a tv mellett vannak együtt. A tv felemészti a család bensőséges együttlétét, erősen befolyásolja a gondolkodásmódot, lehetetlenné tesz egy családi órarendet és ami legszomorúbb, magát a családi életet. A tv értékével fordított arányban csökken a család melege. A múltban úgy volt, hogy a nagyszülők és a szülők adták tovább a fiataloknak az értékeket, ma pontosan minden fordítva van, a tv hatalma uralkodik.

Ne okoljuk közvetlen a televíziót, csak közvetve. Téves lenne a felfogás, ha olyan értelemben érvelnénk, hogy minden rosszat a tv-re fogunk. Nem helyes, ha ezt állítjuk: „A tv miatt nem tudunk egymással beszélgetni.” Ha ez így lenne, egyszerűen ki kellene kapcsolni a készüléket, máris varázsütés módjára kezdődhetne a családban a társalgás. Akik kipróbálták ezt a módot, kivétel nélkül azon a véleményen vannak, hogy nem sikerült. „Tegnap este elromlott a televíziónk. Szabad foglalkozás volt a családban. Soha nem gondoltam, hogy ilyen unalmas szüleim vannak.”

Más a helyzet, ha azt mondjuk: „Nincs mit mondanunk egymásnak, ezért nézzük a tv-t.” Ezt idővel még határozottabban megerősítjük: „...Minél többet nézzük a tv-t, annál kevesebb mondanivalónk van egymásnak.” Egészen biztos, hogy ez a felfogás egy nagyon veszélyes helyzetet teremt, de a hibát nem a tv kezdeményezte.

A fiatalokat rá kell vezetni, hogy kövessenek egy műsort és ne csak nézzék a tv-t. Sokan rátapadnak a készülékre, talán csak azért, mert nem tudnak mit kezdeni az idejükkel. Néznek, de nem látnak semmit. Csak „lapozgatnak” a műsorok sűrűjében. Ez az időtöltés legostobább formája. Egy kiválasztott jó műsort figyelemmel nézve tanulhatunk, szórakozhatunk és informálódhatunk. A videokazetták használata ezen a téren nagyon jó szolgálatot tehet az iskolában és a családi körben is. Lényeges, hogy a felvett műsort ne csak megnézzük, hanem meg is vitassuk.

A fiataloknak irányt kell mutatni. Erre azért van szükség, mert nem csupán a nekik szánt műsorokat nézik. Kedvelik a felnőttekét is. Így mindent látnak. Természetesen rendetlenül, kifordítva, kellő érettség nélkül és nem tudják a nekik szóló értéket követni. A gyermekek már kiskorukban tudják, hogy vannak feleségüket megcsaló férfiak. Látják, hogy az áruházakban milyen lopási módszereket alkalmaznak. Tudják, hogy milyen ember- és állatkínzó lehetőségek vannak. Azt is megtanulják, hogy lopással és rablással sokkal könnyebben és jobban lehet élni mint tisztességes munkával.

Amikor egy gyermek sokat ül a tv előtt, fennáll a veszély, hogy nem látja a helyes utat. Szüksége van valakire, aki megmagyarázza neki, hogy maga is vegye észre ami jó és ami rossz. Látja a szépet és a rondát. Különböztesse meg a valóságot az elképzelttől.

A reklámot el kell szigetelni. A reklám nyelvezete tökéletesen érvényre juttatja a tv mondanivalóját. Nem az ésszerűség és a komoly megfontolás hangján szól, hanem egyedül arra törekszik, hogy az érzelm, a kép és a hang hatása folytán félrevezessen. A reklám a tv leghosszabb műsora. A reklám azért káros a gyermekekre, mert kíméletlenül támadó és nem is lehet ellene védekezni. Csak egyénileg lehet megmagyarázni a gyermekeknek és a serdülő korban lévőknek a reklám veszélyességét és rávenni őket, hogy inkább „lapozzanak” át más műsorra.

Értékelni kell a többi hírközlő eszközt is. A nevelésben ezen a téren sokat lehet hibázni. A gyermekeket beszélgetve kell megtanítani beszélni. Amikor órák hosszat ül a sötétben, csendben elmélkedve a látottakon, mást nem is próbál csinálni, mint nézni a „ládát”. Szükségük van rá, hogy megtanuljanak olvasni, leírják elképzelésüket, örvideni tudjanak egy szép képnek vagy rajznak. Rá kell venni őket, hogy kellő távolságot tartsanak a reklámtól és annak káros hatásától.

Maradjunk a valóság szintjén. A tapasztalat azt mutatja, ha nem is elsődlegesen, de a gyermekek a képernyő előtt ülve élnek. Nehezen lehet őket rávezetni arra, hogy ez helytelen magatartás. Szinte elképzelhetetlen, hogy egy kiszínezett, téves ideál láttán, a gyakorlati élet valóságát felfogják és elfogadják. Veszélyes és zavart kép alakul ki előttük és még veszélyesebb, ha életükben azt akarják megvalósítani. Nem veszik észre hol van a határ a valós és a hamis kép között. Abba a veszélybe sodródhatnak, hogy csak a hamis képet látják. A gyermekek kezét meg kell fogni és olyan kép elé kell állítani őket, amely az élet valós oldalát mutatja. Ne rettenjünk vissza a természet kifejező szépségétől és attól sem, hogy rámutassunk, milyen felelős és kemény dolog a becsületes kenyérkeresés.

Neveljük rá a fiatalokat, hogy cselekedjenek és ne csak nézzenek. A gyermekek szellemi képességének kialakulása érkeiken keresztül történik. Amint az élet táplálja a testet, ugyanígy a tapintás, az érzések, a mozgás, a képek és a hangok, az ízek és az illatok alapvető táplálékot jelentenek az odafigyelésre, az emlékezőtehetség fejlesztésére és általában az egyéniség fejlődéséhez. A növekedéshez, a fejlődéshez, a biztonsági érzés elsajátításához a gyermekeknek szükségük van arra, hogy a különböző tárgyakat érintve megismerjék azokat, játszanak, tevékenykedjenek, észrevegyék a szépet és az élet sokoldalúságát. Hozzá kell szokniuk a tevékeny élethez, a kreativitáshoz és ne csak „bámuljanak”, mintha az lenne a foglalkozásuk.

Helyretenni a fejeket. A tv nem fogja soha kiszorítani az iskola fontosságát, de az iskolának is tudomásul kell venni annak létezését. A tv rákényszeríti a nevelőt, hogy feladatát tökéletesítse. Mivel a képernyő hatása óriási, a nevelő munkája nem lehet többé csak ismeretterjesztés. Ezt a szerepet a hírközlő szervek már régen átvették. A feladatuk nem egyszerű és nem könnyű: nekik kell rávezetni a gyermekeket, hogy ezeket az ismereteket következetesen rendezzék. A hírközlő szervek csak nagy mennyiségű színt adnak. A nevelőnek kell szolgáltatni hozzá a rajzot, amelyet ki kell színezn. A pedagógusok feladata, hogy a gyermekeket gondolkodásra tanítsák.

A kapcsolókészülék a szülők kezébe való. Általában csak ez az egyetlen biztos hatalom a szülők kezében. Meg kell fontolni, mit mond a bölcs kínai: „Nem a bor részegíti le az embert, hanem az ember részegedik meg.”

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Vizek és tükrök

Most, hogy tavaszodik és virágozik az aranyeső, egyre többször gondolhatunk a természet titkaira. Aligha van ember, akit ne töltene el az érzés, amely mulandó életünkben annyi vigaszt, csendet tudna nyújtani, mint hegyek csöndje, rétek virága vagy éppen folyók halk futása. Minden ország dicsekedhet a természet költészetével is, amely a legszebb lapokat tartogatja.

Vajon csak külső szemlélet-e a természet költészete? Leírása, pontos megfigyelése fáknak, madaraknak, vagy több ennél? Volt a XIX. századnak egy különös jezsuita poétája, G. M. Hopkins, aki túllátott a felszín csodáin, és a természetben a Szentlélek megnyilvánulását kereste. „A föld misztikus olvasata ihletőjévé vált” – írják róla, általa pedig az angol költészetnek, amely szinte folytatta kora nyelvén a zsoldárt: „A mennybolt hirdeti Isten dicsőségét...” A természeti lényekben – írja Hopkins – Isten lakozik. Nem a panteisták szerint, hogy maga a természeti tárgy, jelenség Isten lenne, hanem a tárgyak benső alakjába hatoló isteni erő teológiai tartalmakat vált ki a költőből: Isten „nem marad távoli bálrendező”. (Lásd Kosztolányi Hajnali részegsége c. versét.) Ő nem roskadozva viszi a lelkét, s ekkor átöleli az Isten, legfeljebb a világ roskadozik a különféle létezőktől, melyeket belülről és alulról ölel fel valami vagy inkább valaki. Ami a költő tájleíró verseit egyénivé teszi az, hogy tudatában van: „a Teremtő jelen van a teremtésében”. Ezt írja:

„Az vagyok, ami Krisztus: Ő is azzá lett, ami én vagyok,
s e szájalmas fajankó, törött cserép, folt, aprófa
halhatatlan gyémánt,
halhatatlan gyémánt.”

A Hopkins-költészet sokat átvett a romantikából, azonban elődeinél sokkal mélyebbre hatolt a teremtett világ misztériumaiba, bennük kereste azt az Istent, akinek szolgálatára elkötelezte az életét.

A magyar irodalomban egy ilyen mélyen járó író, (költőt) találunk: Prohászka Ottokárt, akinek természetmisztikuma érzelmi mélységében meghaladja Hopkins művészetét. Bizonyára érezte, amikor kimondta, hogy a magyar lélek képtelen mélységekbe hatolni, és talán tudta is, amit ő életművének gyakori természet-vonatkoztatásaival cáfolt. Íme: „Lent mindenütt harc és ütközés van s lesz ezentúl is. A víztükröket felborzolja a szél s az értelmi tükrözést megzavarja a kétség, s az értelmi ismeret tökéletlensége... Csak egy tükör ragyogtatja fel magán a világ, a lét s az élet szépségét s harmóniáját: ez a tiszta lelkiismeret... Ez a tiszta kristály öntudat a világ és a lét értelme. Isten ezt a tükröt állította bele a teremtésbe, melyben meglátjuk önmagunkat, és az átfürkészhetetlen Isten fényének visszasugárzását. Így értjük azután a teremtés tükreinek belső rangfokozatát is, s világos lesz előttünk, hogy kellett a világba víztükröt, mert érthetetlen és céltalan, csunya lenne a világ víz nélkül...”

A vízre vonatkoztatott gondolatiság több hasonlatnál, természeti jelenségekben mind ott vannak az isteni benső erők, fények.

hírek információk

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége március 22-én rendezte hagyományos egyházi média konferenciáját a Katolikus Házban. Az alkalomra plébánosok, plébánia munkatársak valamint önkéntesek érkeztek, akik elsőként Aczél Petra nyelvész, egyetemi tanár *HiTeles kommunikáció az új médiában – kihívások, kudarcok, küldetések* című előadását hallgatták meg. Az előadás után műhelymunkák következtek, melyek során a világhálós oldalak használatával, a keresztény segédanyagok szerkesztésével, valamint a kommunikációs módszerek hatékony javításával ismerkedtek meg a résztvevők, akik a hírszerkesztés kulisszatitkaiba is bepillantást nyertek.

A Szent Gellért Szeminárium növendékei előjáróikkal szentföldi tanulmányúton és zarándoklaton vesznek részt március 23-27. között. A zarándoklat lelki vezetője Kocsi György biblikus, teológia tanár.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nagybőjti tartóélelmiszer gyűjtés segélyakciót szervez március 24-től 31-ig. Az adományokat a karitászt juttatja majd el a rászorulókhhoz. A korábbi években meghirdetett gyűjtés eredményeképpen családok ezreit tudták segíteni azokkal a segélycsomagokkal, melyeket a hívek adományaiból juttattak el a rászorulókhhoz. Telefonos adományvonalon is bekapcsolódhat mindenki a karitászt segítő szolgálatába a 1356-os telefonszám hívásával, ami alkalmanként 500 forint támogatást biztosít.

A február 26-án hosszú betegség után elhunyt Lang János rádiós és televíziós szerkesztőre emlékeznek barátai, kollégái március 24-én, azaz ma 13 órától a Petőfi-telepi Művelődési Házban (Szántó Kovács János u. 28.). A szervezők kérik, a megemlékezők se koszorút, se virágot ne vigyenek az alkalomra, inkább egy-két gondolattal adózzanak Lang János szerény, szolgálattal valamint hittel teli élete és munkássága előtt.

A Pasztorális Helynökség Családközpontja által szervezett CsaládEgyetem március 26-án, kedden 18 órakor folytatódik a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). A II. félév témája az otthon, valamint a kapcsolatainkban való jelenlét. A témához kapcsolódik Schäffer Erzsébet Pulitzer-díjas újságíró, író, publicista előadása, melynek címe: *Ha az ajtón belépsz...*

„Ha az ajtón belépsz, és beleszimatolsz a tornácipők, a paradicsomleves, a nyarfűjének és a beázott ruhák illatának elegyébe, megérzed azt a semmivel össze nem téveszthető szagot, amiről rögtön tudod, védett helyen vagy: hazaérkeztél. Innen aztán bárhova indulsz, azt is tudod, ide mindig visszavárnak - ez az otthonod... Ahol sok minden zajlik, csaták is perse, de amit haláláig keres az, akinek nem adatott, hogy otthona legyen.”

A Szegedi Kilátó Szolgálat szervezésében Nagybőjti elcsendesedésre hívják a közösségek tagjait április 4-én, csütörtökön este 6 órától április 7-én, pénteken 16 óráig az Alsóvárosi Ferences Rendházba. A szív imája - csendmeditációs szemléldő lelkigyakorlat vezetője Szási Balázs és Bezzegh Kelemen testvér. Javasolt hozzájárulás (szállás, étkezés) 15.000 Ft. Érdeklődni, jelentkezni március 28-ig a következő címen lehet: szasi.balazs@gmail.com és kelemenofm@gmail.com. Az alkalomra szeretettel várják mindazokat, aki szívesen ismerkednének a kontemplatív imaformával, illetve azokat is, akik ismerik és gyakorolják azt.

Házhoz jön a segítség címmel március 29-én, pénteken 14 órától folytatódik a „Mit tehetek magamért 60 felett?” című előadássorozat a Szent Miklós Görögkatolikus Plébánián (Munkácsy u. 7-9.). A program: 14:00 – 14:30 Hunnia Patika szolgáltatásai az idősekért
14:30 – 15:00 Orto-Pharma-Reha Kft. előadása a gyógyászati segédeszközök igénybevételéről
15:00 – 15:15 Fogyatékos Személyek Esélyegyenlőségéért Közhasznú Nonprofit Kft. tájékoztatója
15:15 – 15:30 A Szent Rozália Szolgálat önkéntes csapata pogácsával látja vendégül a jelenlévőket.

A Szegedi Görögkatolikus Parókia szeretettel várja az érdeklődőket előadássorozatának ötödik alkalmára, melyre előzetes bejelentkezés szükséges az onkentesgeneracio@gmail.com e-mail címen, vagy a 06-30-324-3403-as telefonszámon.

A szeged-tarjánvárosi plébánia nagybőjti lelkigyakorlatát március 29-31-ig, pénteken és szombaton az esti, vasárnap a délelőtti szentmisében tartja. A lelkigyakorlat szónoka Czank Gábor gyomaendrődi plébános lesz, akinek - a lelkigyakorlathoz kapcsolódva - „*Áll a győtrött Istenanyja...*” - *Piéták, keresztek, kápolnák* című fotókiállítását is megtekinthetik az érdeklődők, melynek ünnepélyes megnyitója március 31-én, vasárnap a 10 órai szentmisében lesz.

Ferenc pápa nagybőjti üzenete (3.)

„Maga a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását” (Róm 8,19)

3. A megbocsátás és a bánat gyógyító ereje

Mindezek miatt a teremtés számára sürgősen szükséges, hogy Isten fiai és leányai, mindazok, akik „új teremtséssé” váltak, megnyilvánuljanak: „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg” (2Kor 5,17). E megnyilvánulás által a teremtés maga is húsvétvá válhat, megnyílhat az új földnek és új égnek (vö. Jel 21,1). A húsvéti út éppen arra hív minket, hogy keresztény arcunkat és keresztény szívünket bánat, megtérés és megbocsátás által megújítsuk és így a húsvéti misztérium kegyelmének teljes gazdagságát megélhessük.

Ez a „türelmetlenség”, a teremtés várakozása beteljesül, amikor Isten fiai megnyilvánulnak, vagyis minden keresztény és minden ember elszánja magát arra, hogy a megtérés és „szülési fájdalmát” magára vegye. Az egész teremtett világ velünk együtt „fel kell, hogy szabaduljon a mulandóság szolgálai állapotából az Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm 8,21). A nagybőjt a megtérés szentségi jele. Arra hívja a keresztényeket, hogy a húsvéti misztériumot a saját személyes, családi és társadalmi életükben tartalmasabban és konkrét formába öntve megvalósítsák, különösen is a bőjt, az imádság és az alamizsnálkodás által.

Bőjtölni annyit tesz, mint megváltoztatni magatartásunkat embertársainkkal és a teremtményekkel szemben: attól a kísértéstől, hogy mindent „elnyeljük”, eljutunk az arra való alkalmassáig, hogy szeretetből szenvedjünk, ami szívünk ürességét be tudja tölteni. Imádkozni nem más, mint megtanulni lemondani a bálványimádásról és az egónk önelégültségéről és beismerni, hogy az Úrra és az ő irgalmára szükségünk van. Az alamizsnálkodás annyit tesz, mint hogy túllépünk azon a balgaságon, hogy csak magunknak élünk, csak magunknak halmozunk fel abban a téveszmében élve, hogy így biztosíthatjuk a jövőt, ami nem is a miénk. Ezekkel az eszközökkel ismét meglelhetjük az örömet abban a tervben, amelyet a teremtés Istene a szívünkbe vésett: testvéreinket és az egész világot szeretni és ebben a szeretetben megtalálni a valódi boldogságot.

Kedves Testvérek, Isten Fiának a bőjtje a teremtés *pusztaságába* való belépés volt, azért, hogy azt újra Isten jelenlétének kertjévé tegye, azzá, ami a bűnbeesés előtt volt (vö. Mk 1,12–13; Iz 51,3). Bőjtünk során mi is ezt az utat szeretnénk bejárni, azért, hogy a teremtett világnak elvigyük Krisztus reménységét, aki azt „a mulandóság szolgálai állapotából felszabadította az Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm 8,21). Ne hagyjuk, hogy e kedvező idő haszontalanul teljen el! Kérjük Isten segítségét, hogy rátaláljunk a valódi megtérés útjára. Hagyjuk el az önzést és az önmagunkra irányuló figyelmet és forduljunk Jézus húsvéti felé, váljanak szükségét szenvedő testvéreink felebarátainká, akikkel testi és lelki javainkat megoszthatjuk. Így életünk konkrét cselekedeteiben Krisztusnak a bűn és a halál felett aratott győzelme megvalósul és ezzel az ő átalakító erejét a teremtésre is lehívjuk.

Vatikánváros, 2018. október 4-én, Assisi Szent Ferenc ünnepén

Ferenc pápa

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.